

[Eva Møller]

ret til optagelse på en anden skole end distriktsskolen, dersom denne anden skole erklærer sig villig til at optage eleven. Vi kan altså med sindsro afvise det, som fru Helle Degn sagde for et øjeblik siden, for man kan ikke bo i skattely i én kommune og sende sine børn i skole i nabokommunen, i hvert fald kan man det kun i det omfang, nabokommunen erklærer sig villig til at optage børnene. Hvis nabokommunen ikke ønsker at optage en elev, har vedkommende ingen ret til at gå der. Børn har altså en ret til at gå på distriktsskolen, og vi giver en mulighed for, at de kan få lov at krydse kommunegrænserne i de tilfælde, hvor skolerne ønsker det.

Det er også afgørende for os, at vi respekterer den kommunale frihed og det kommunale selvstyre på den måde, at der lægges op til, at betalingen for en elev, der går i skole i en anden kommune, afgøres af kommunerne selv gennem gensidige aftaler. I Det Konservative Folkeparti håber vi ikke, at den bemyndigelse, der findes i lovforslaget, hvorefter undervisnings- og forskningsministeren kan udarbejde regler for betaling, nogen sinde vil blive brugt; det ville for os være en trist ting set i relation til kommunernes frie selvbestemmelsesret.

Vi er naturligvis også helt klar over, at det her som på andre felter skal gælde, at når man får ret til frit at vælge et eller andet, giver det også én et ansvar og en forpligtelse, så vi finder det rigtigt, at man i disse tilfælde ikke længere har krav på befording mellem skole og hjem eller daginstitution.

På gymnasie- og HF-området bliver der mulighed for – og jeg understreger mulighed for og ikke pligt til – at afskaffe de såkaldte fordelingsudvalg. Hvis man i de enkelte områder skønner, at det er praktisk at have et overordnet udvalg, kan man have det; det nedlægges der ikke forbud mod i lovforslaget.

Selv om vi ved, at langt de fleste af eleverne får deres første ønske opfyldt, ved vi også, at der er få elever, som flyttes hen på skoler, hvor de bestemt ikke ønsker at gå, og fra konservativ side er vi tilfredse med, at disse få elever får mulighed for at tilkendegive to alternative skoler, de gerne vil gå på, og ud fra det, der hedder nærhedsprincippet, er vi helt trygge ved og tilfredse med, at vi lægger beslutningerne så tæt på borgerne som muligt. Derfor nærer vi hverken bekymring for, at det er den enkelte skole,

som selv skal afgøre, hvor mange klasser den ønsker at oprette, eller at den enkelte rektor selv skal afgøre, hvilke elever der skal optages, dersom der er flere elever, der søger, end der er plads til.

For os at se er der altså en stribe gode hensigter i lovforslaget, som vil give den meget lille minoritet af danske borgere, der ønsker et andet tilbud end den nærmeste skole, mulighed for at få deres ønske opfyldt. Det finder vi godt og rigtigt, og vi kan derfor støtte lovforslaget.

Hanne Severinsen (V):

Det er rigtigt, og det er også godt, at de fleste er tilfredse med den skole, som hører til deres distrikt. Kommunerne har levet op til deres forpligtelser, og det betyder, at det kun vil være få, som ønsker en anden skole, men selv om de fleste er tilfredse, hvorfor skulle vi så ikke give dem, der ønsker at gå i skole et andet sted, en mulighed for det? Der er allerede åbnet mulighed for, at kommunerne kan give frit skolevalg, og det har mange kommuner gjort med stor succes i mange år. I virkeligheden er det ikke blevet benyttet særlig meget, men det har i hvert fald ført til en stigende tilfredshed, fordi man selv kan bestemme, og der er ingen kommuner, der har haft problemer med det, tværtimod oplever jeg, at kommuner, der for 10 år siden havde nogle forfærdelige problemer med 2-3 børn, som de absolut ville koste hen på den skole, som de havde udnævnt til deres distriktsskole, nu finder, at det var tåbeligt at tage så mange slagsmål om det, for det viser sig, at det fungerer vældig godt, når folk kan bestemme selv, og det giver ikke særlig mange forandringer.

Vi har haft nogle eksempler på, at der er problemer med, at man vil flytte fra den ene skole til den anden; man bor måske tættere på en skole, som ligger i nabokommunen. Naturligvis burde det være sådan, at kommunerne selv kunne løse de problemer, så vi ikke behøvede at lovgive om det, men det har altså vist sig, at det er godt, at der er en eller anden form for sikkerhedsventil, så man rent faktisk kan få sin ret igennem, hvis der vel at mærke er plads på den anden skole, og det virker for de fleste helt unaturligt, at man ikke skulle kunne det. Hvis man flytter til en anden kommune og til en anden distriktsskole, får man ikke nødven-